

EL TÚNEL MISTERIÓS

Ramon Pons

Els Colilles ens acollien cada estiu. Era **una família exemplar**, pare i filla: el Josep i la Marcel·la (**la fila gran** era a França). Reconeputs i respectats. Vivien d'una corredoria de banca: ell passava la comptabilitat i ella, amb un feix de lletres de canvi en mà, anava a cobrar. La seva casa era llarga com un pa. Anava de carrer a carrer. Una entrada (on potser en temps de **la companyia nòrdica** s'hi guardaven carruatges) mostrava la porta d'accés. Just a la dreta, una escaleta manava al soterrani on es guardaven vins, patates i queviures, i on s'havien manegat dos safareigs (un per rentar i un per esbaldir). Al costat de l'escaleta, una escala de veritat portava cap dalt (als dormitoris; al pis dels malsendreços i al de les gàbies dels conills, el galliner i, el terrat amb els estenedors. Més endins, la cuina amb un gran foc i espai per menjar; després, el menjador dels diumenges, i més enllà, la sala de treball, envoltada d'estanteries, arxivadors, **14** lleixes de llibres i una taula llarguíssima i estreta, on l'amo hi feia cabòries matemàtiques sota un llum de sobretaula. En Josep Colilles només sortia per cuidar l'hort i els porcs, esperant mudar-se ben mudat el diumenge per la missa.

Sense cotxes, jugavem al carrer amb en Dimas i en **Ximo**. A vegades guaitavem embadalits ferrar un cavall al taller del davant. Aprop, la catedral, la font gòtica i la pujada generosa del carrer Sant Miquel.

És el cas que a meitat del carrer hi havia una lliberia. Tenia al fons de la part dreta un escriptori sobre una alta tarima, com aixecat del terra, d'on només sobresortia el caparró d'un avi venerable; **la broma** era entrar arraulits a la botiga i restar fora la seva visual. Deixavem passar una estoneta i ens colavem al menjador.

Enretiravem una cadira i desfeiem la balda de un portell d'uns tres pams. S'ens oferia a la vista un túnel misteriós. Arrosegan-nos com cucs per terra, orientats per la minsa llanterna del Dimas feiem una trentena de metres. Apareixia al final un espai grandot amb una reixa per tanca (sempre oberta). Si no veiem ningú enfilavem un pasadis de màquines embotelladores de sifons i gasoses, i cames ajudeu-nos -a tota bufa-, eixiem a l'exterior i desapareixiem.

De grans, amb en mossen Dimas (en Ximo havia traspasat) vam anar a la lliberia. L'avi, que escrivia llibres, com ara **El fil de l'italià**, ja no hi era. La fesomia de la botiga havia canviat. Els nous estadants, una parella jove i trempada, va escoltar i afirmar que mai havien vist el túnel. Enfront la nostra insistència ens van convidar a entrar. I res de res. Per descomptat, **cap de nosaltres tornarà** a reviure l'aventura. Potser fou un somni, qui ho sap? I mai tampoc ningú sabrà de cert el perquè d'aquell tunel. Per descomptat -en terres de carlins, maquis i bandolers-, sempre pot arribar un dia per tenir la resposta.